

РЕШЕНИЕ

№ 23707

гр. София, 12.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в публично заседание на 04.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **4194** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на В. Н. Ш. чрез адв. Л. П. със съдебен адрес: [населено място],[жк],[улица], ап.44 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 680 от 30.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) – М. П. П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), аа) ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение по чл. 182, ал. 1 т.5 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 1 месец.

Жалбоподателят излага твърдения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че липсват мотиви за издаването и не отговаря на изискванията за форма на административния акт. Не е извършена преценка за съразмерност и оспореният административен акт противоречи с целта на закона. Моли съда да отмени акта.

В съдебно заседание, редовно уведомен жалбоподателят не се явява, и не се представлява. Не се претендират разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР-М. П. П., не се явява и не се представлява. В представен по делото писмен отговор чрез процесуалния си представител – гл. юрисконсулт В. П., ответникът оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 680 от 30.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) – М. П. П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), аа) ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 1 месец.

От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага заради това, че В. Ш. на 16.01.2026 г. около 9,52 часа е управлявал в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към Софийски околовръстен път собственият си лек автомобил М. ЦЛС с рег. [рег.номер на МПС] , като е превишил максимално разрешената скорост над 40 км/ч , движил се със скорост от 92 км/ч при ограничение на скоростта от 50 км/ч.

Нарушението е установено с АТСС ARH CAM S1 сер. № 1250b3a.

Образувана е преписка № 54064 /2026 г. в отдел „Пътна полиция“ – СДВР. Жалбоподателят е призован и е представил декларация по чл.188 от ЗДвП съгласно която на посочената дата и час – 16.01.2026 г. около 9,52 часа автомобилът е управляван от В. Ш..

Въз основа на представените материали от автоматизираното техническо средство и декларацията на жалбоподателя е издаден Акт за установяване на административно нарушение серия АД бланков № 021460/30.03.2026 г. за извършено нарушение на чл.21 ал.1 във връзка с чл.165 ал.2 т.6 от Закона за движение по пътищата.

В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка, както и справка картон за нарушител/водач В. Н. Ш.. От страна на жалбоподателя не са направени доказателствени искания и не са представени доказателства.

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, както и Заповеди № 513з-9561/13.09.2024г. на директора на СДВР и Заповед № 513з-9582/13.09.2024 г. на директора на СДВР също приложена с административната преписка, съдът приема, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката. Неоснователни са аргументите, изложени в жалбата, че в заповедта не са изложени мотиви. Процесната заповед е издадена въз основа на Акта за установяване на административно нарушение, който съгласно чл.189 ал.2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до установяване на противното с надлежни доказателства.

Съгласно чл.171 т.1 б. „з“, „аа“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ , който при управление на МПС е извършил нарушение по този

закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява МПС – до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 1 месец, се прилага за нарушения по чл. 182 ал.1 т.5, ал.2 т.6 и чл.183 ал.6 и 7

Съгласно чл.182 ал.1 т.5 от ЗДВП – водач на моторно превозно средство или на състав от пътни превозни средства, който превиши разрешената максимална с скорост в населено място се наказва за превишаване над 40 км/ч – с глоба от 600 лева и два месеца лишаване от право да управлява МПС.

Административният орган е посочил за кое конкретно от визираните в разпоредбата на чл.171, т.1, б. „з“, „аа“ от ЗДВП нарушения се налага мярката, което съвпада изцяло и с изложените фактическите основания, а именно за нарушение по чл.182, ал.1 т.5 от ЗДВП .

В случая извършването на нарушението, а именно, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство и е превишил скоростта в населено място над 40 км/ч при разрешена скорост от 50км/ч е безспорно установено чрез представени данни от автоматизирано техническо средство и декларацията на жалбоподателя.

Следователно са налице предпоставките за налагане на принудителна административна мярка. В оспорваната заповед е посочено, че временното отнемане е за периода до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от един месец.

Целта на Закона за движение по пътищата е регламентирана в чл. 1, ал. 2, както и в чл. 171 и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения. ПАМ е приложена именно на водач на МПС, който е управлявал собственото си МПС с превишена скорост с повече от 40 км/ч. Органът е посочил правните основания и фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът съдържа необходимите реквизити, визиран в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДВП, във връзка с чл. 59, ал. 2 АПК. В заповедта фактическата обстановка е описана и има препращане към обстоятелствата на акта за установяване на административно нарушение. Несъмнено е констатирано административно нарушение .

Неоснователно е и оплакването в жалбата, че при налагане на принудителната мярка, административният орган не е извършил преценка за съразмерност.

В хипотезата на чл. 171, т. 1, б. з) аа) от ЗДВП административният орган действа при условията на обвързана компетентност и следователно при установяване на фактическите основания, визиран в хипотезата на правната норма, както е в настоящото производство, административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи принудителната административна мярка или не, а в условията на обвързана компетентност е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание. Принудителните административни мерки съобразно чл. 22 от ЗАНН се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от административни нарушения, но сами по себе си не са административно наказание. ПАМ се прилагат в изрично посочените случаи, от изрично регламентиран в закона административни органи и по точно определен ред. В случая са били налице всички изискуеми предпоставки за издаването на точно такава мярка, същата е издадена в съответствие с материалния закон.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на които се основава и при съответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото, разноски се дължат на ответника, които са своевременно заявени и са за юрисконсултско възнаграждение, което съгласно Закона за правната помощ и Наредбата за правна помощ следва да бъде определено в размер на 100 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град III-то отделение, б1 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Н. Ш. чрез адв. Л. П. със съдебен адрес: [населено място],[жк], [улица], ап.44 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 680 от 30.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) – М. П. П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), аа) ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение по чл. 182, ал. 1 т.5 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 1 месец.

ОСЪЖДА В. Н. Ш. ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 / сто / евро, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: